

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **N. G.**,
nar.,
státní příslušnost: Gruzie,
bytem v ČR;

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2020, č. j. OAM-1033/ZA-ZA12-ZA20-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost byla shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nepřipustnost byla shledána

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

v neuvedení nových skutečností ze strany žalobkyně, jež by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

2. Žalobkyně namítá, že žalovaný porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval v souladu s právními předpisy, § 3 správního řádu, neboť nezjistil dostatečně stav věci a nezohlednil konkrétní okolnosti daného případu, § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán si neopatřil dostatek podkladů a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlížel při řízení ke všemu, co vyšlo najevo, § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, § 68 odst. 3 správního řádu, protože odůvodnění žalovaného je nedostatečné pokud jde o úvahy, kterými se žalovaný řídil při výkladu zákona o azylu a hodnocení podkladů, § 11a zákona o azylu, neboť nebyly naplněny důvody k zastavení řízení, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, konkrétně mělo být porušeno právo na respektování rodinného a soukromého života, a porušení čl. 3, 9 a 18 Úmluvy o právech dítěte.
3. Žalovaný dle žalobkyně chybně konstatoval, že její žádost je nepřijatelná a řízení zastavil. Žalobkyně má konkrétně za to, že zde jsou dány nové skutečnosti, které nebyly bez jejího zavinění v původním řízení zkoumány. Jedná se zejména o zhoršení zdravotního stavu manžela od roku 2015, narození dcery v roce 2017, a tudíž i vyšší stupeň integrace a vazeb na území ČR.
4. Žalobkyně uvádí, že žije a území ČR se svým manželem a dcerou, přičemž oběma byl udělen azyl. Jejímu manželovi byl udělen v roce 2010 z humanitárních důvodů, po narození dcery v roce 2017 jej držela i ona. Žalobkyni azyl udělen nebyl, neboť manželství vzniklo až po udělení azylu manželovi. V řízení o první žádosti žalobkyně Nejvyšší správní soud mimo jiné měl v rozsudku ze dne 22. 8. 2019 č. j. 2 Azs 12/2018 – 41 konstatovat, že situace žalobkyně není natolik tíživá, aby ji nedokázala vyřešit jiným způsobem. Tak tomu však bylo před narozením dcery. Také zdravotní stav manžela byl po transplantaci ledvin v roce 2015 dobrý. Tento se však zhoršil a manžel musí docházet na hemodialýzu. V případě neudělení mezinárodní ochrany by musela žalobkyně vycestovat, a to bez nemocného manžela a dcery. Manžel se do země původu vracet nechce z důvodu udělené mezinárodní ochrany, ale též pro svůj zdravotní stav. Dcera v Gruzii nikdy nebyla. Pro správní orgán by navíc návrat do Gruzie mohl znamenat důvod k odejmutí mezinárodní ochrany podle § 17 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Dceři je 2 a půl roku, nechodí ještě do školky. Je plně závislá na matce, která s ní je v domácnosti, kdy se stará o dceru i manžela. Manžel se o dceru sám starat nemůže z důvodu svého špatného zdravotního stavu, kdy musí chodit na dialýzu, která je velmi náročná.
5. Manželovi byla v roce 2015 provedena transplantace ledvin, načež se jeho zdravotní stav zlepšil, poté se ovšem opět zhoršil. Žalobkyně dokládá zdravotní stav manžela lékařskými zprávami. Z nejnovější ambulantní zprávy ze dne 20. 5. 2020 vyplývá, že je v plánu znovu zahájit hemodialýzu. Jelikož na kontrole dne 25. 5. 2020 byly zjištěny nižší hodnoty kreatininu, byla domluvena další kontrola na červen 2020. Pokud by manžel chodil na dialýzu, je nutné tuto absolvovat třikrát týdně na 5 hodin, přičemž takto by nebyl schopen zajistit péči o dceru. Žalovaný podle žalobkyně pochybil, když ji nevyzval k doložení důkazů o zdravotním stavu manžela, zdravotní stav je dle ní faktor, který se v čase mění.
6. V případě vycestování by došlo k ohrožení její rodiny, kdy dva její členové jsou závislí na její péči. Není též zřejmé, jak dlouho by mohlo trvat vyřízení víza, a tedy, jak dlouho by

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

byla nezletilá dcera bez matky. Rozhodnutí žalovaného je podle žalobkyně v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Konkrétně odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu č. j. 3 Azs 6/2011 – 96 ze dne 6. 3. 2012 a rozsudek sp. zn. 4 Azs 16/2010 ze dne 23. 6. 2010. Žalobkyně má za to, že se žalovaný měl zabývat i možností porušení jiných mezinárodních závazků, kterými je ČR vázána, a to konkrétně čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy o právech dítěte. V tomto ohledu je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

7. Dle žalobkyně by její vycestování bylo v rozporu s právem na respektování rodinného a soukromého života. Bylo by nutné rozdělit rodinu, neboť z důvodu zdravotního stavu a udělené mezinárodní ochrany nemohou její rodinní příslušníci vycestovat s ní. K tomu poukazuje žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 46/2008. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný se měl zabývat možným udělením doplňkové ochrany, neboť vycestováním by hrozila vážná újma v podobě rozporu s mezinárodními závazky, kterými je ČR vázána. Konkrétně by mohlo dojít k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3, 9 a 18 Úmluvy o právech dítěte. Dále by mohlo dojít k porušení čl. 24 Listiny práv EU. Žalobkyně odkázala též na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2017 č. j. 4 Az 1/2016 – 75. Jedná se dle ní také o právo na respektování rodinného života jejího manžela a dcery, kdy oba mají k ČR pevné vazby z důvodu, že jím byl udělen azyl z humanitárních důvodů.
8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalobkyně uvádí dle žalovaného naprosto stejný motiv neochoty se do Gruzie vrátit, jako uváděla i v průběhu správního řízení o její první žádosti o mezinárodní ochranu. Těmito skutečnostmi se však žalovaný již podrobně zabýval v průběhu předchozího správního řízení a mezinárodní ochranu žalobkyni podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil. Jmenovaná také současnou žádost o udělení mezinárodní ochrany opírá o narození dcery, které byla následně udělena mezinárodní ochrana. Tato skutečnost byt nebyla předmětem posouzení správního orgánu v předcházejícím řízení, neboť v té době nebyla známa, byla objektivně vzata v potaz v rámci podané žaloby resp. kasační stížnosti proti rozhodnutí správního orgánu. V průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by žadatelce nebo jejímu dítěti v jejich vlasti hrozilo pronásledování či jiné nebezpečí. Ohledně azylu dle § 13 zákona o azylu není splněna podmínka ustanovení zákona o azylu, že azyl za účelem sloučení rodiny lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo 14 zákona o azylu. Žalobkyně neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu jmenované z vlasti a obav z návratu. Správní orgán považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu.
9. Z obsahu spisového materiálu, vplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
10. K žádosti žalobkyně uvedla, že nebyla nikdy členkou politické strany ani nebyla jinak politicky aktivní. Je vdaná, manželovi byl udělen azyl, společně mají jednu dceru, které byl azyl rovněž udělen. Do ČR přicestovala v roce 2015 na základě českého turistického víza, od té doby zde je nepřetržitě. Je zdravá, občas užívá léky na štítnou žlázu. O azyl žádá z důvodu, že tento byl udělen jejímu manželovi a dceři. Manžel je nemocný a léčí se v ČR. Žalobkyně chce zůstat se svou rodinou. Nemůže se vrátit do vlasti, protože tam jí hrozí

nebezpečí ze strany sestry, která je psychicky nemocná. Jiný důvod žádosti žalobkyně nemá.

11. Při pohovoru žalobkyně sdělila, že v ČR bydlí na adrese s manželem a dcerou, o oba dva se stará. Do práce nechodí, není to možné z důvodu věku dcery, později by zde ráda pracovala. Zda bylo narození dcery zmíněno v kasační stížnosti, žalobkyně neví, vše řešil její právní zástupce a tomu tuto skutečnost oznámila. Sestra žalobkyně je již deset let psychicky nemocná. Tento fakt dříve nezmiňovala, neboť pro ni byl důležitější zdravotní stav manžela, navíc tehdy ještě neměla dítě. Se sestrou není v kontaktu, neboť je na členy rodiny agresivní. Žalobkyni se sestrou má několik negativních zážitků z dřívější doby, pokud by se vrátila s dcerou d Gruzie, domnívá se, že by jim sestra mohla ublížit. Kdyby se vrátila do vlasti, neměla by jinou možnost, než bydlet u rodičů právě se sestrou, rodiče jsou také nemocní. Ve vlasti nikdy žádné problémy neměla. V Gruzii má ještě dvě sestry, které tam žijí se svými rodinami. S těmi v kontaktu je, ale jsou ve špatné ekonomické situaci, musí se starat o své rodiny. K dotazu, zda by mohla svůj rodinný život realizovat na území Gruzie, žalobkyně sdělila, že ne, neboť její manžel dostal azyl ze zdravotních důvodů, v Gruzii by mohl zemřít. Zdravotní stav manžela není dobrý, je na dialýze, zapomíná brát léky, žalobkyně se o něj musí starat.
12. Žalobkyně v řízení o její první žádosti uváděla jako důvod podání žádosti, že by chtěla být nadále v ČR se svým manželem, jehož zdravotní stav není dobrý a vyžaduje její péči. Rozhodnutím ze dne 17. 5. 2016, č. j. OAM-957/ZA-ZA14-ZA02-2015 žalovaný žalobkyni mezinárodní ochranu v žádné formě nedělil. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala žalobu a následně kasační stížnost, avšak neúspěšně.
13. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož neshledal pro nařízení jednání důvod. Žalobkyně ani žalovaný jednání též nepožadovali.
15. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
16. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1“*
17. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
18. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

19. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: „Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.“
20. K námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právní předpisů soud konstatuje, že tvrzená porušení neshledal. Jelikož se jednalo o opakovanou žádost žalobkyně, žalovaný nejprve zjišťoval její přípustnost. Žalovaný si opatřil dostatek adekvátních podkladů a skutkový stav dostatečně zjistil, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, zjistil všechny okolnosti a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Rozhodnutí proto není nezákonné a soud neshledal deficit v postupu žalovaného.
21. Žalovaný se dostatečně zabýval všemi tvrzeními, která žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla. Postupoval v souladu s právními předpisy a judikaturou. „[N]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č.j. 6 Azs 235/2004-57). Žalovaný vycházel při posuzování žádosti žalobkyně z tvrzení, která uvedl při pohovoru a v průběhu řízení. Skutkové okolnosti byly řádně zjištěny.
22. Jádrem námitek žalobkyně je její nesouhlas s tím, že její opakovanou žádost žalovaný posoudil jako nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení proto zastavil. Žalobkyně s tímto postupem nesouhlasí, neboť důvody pro takový postup zde podle ní nebyly, neboť trvá na tom, že uvedla nové relevantní skutečnosti.
23. Soud úvodem konstatuje, že institut opakované žádosti představuje ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu možnost opětovného meritorního posouzení žádosti, avšak pouze v odůvodněných případech. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65: „Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti.“
24. Aby mohla být žádost žalobkyně meritorně posouzena, bylo třeba, aby, žalobkyně uvedla, nebo aby se v jejím případě objevily nové skutečnosti předpokládané zákonem o azylu. Ten stanoví dvě podmínky, které musí nové skutečnosti splňovat. Musí jít o skutečnosti, které bez zavinění žadatele nebyly v původním řízení zkoumány, a dále musí jít o takové skutečnosti, na základě kterých se lze domnívat, že by žadatel mohl být pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že by mu mohla hrozit vážná újma dle § 14a zákona o azylu. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní.
25. Vyjma tvrzení o narození dcery a onemocnění sestry žádná z žalobkyní uvedených skutečností nesplňuje ani první podmínku požadovanou zákonem o azylu, neboť všechny skutečnosti, které žalobkyně při opakované žádosti sdělila, jí byly známy již v prvním řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kde byly také posouzeny včetně soudního přezkumu. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86: „Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré

relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži. Nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

26. Žalobkyně k první žádosti uvedla, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu špatného zdravotního stavu manžela, o kterého se zde stará. S manželem se znali z dřívějška, brali se v Gruzii v říjnu 2015, manžel tam za ní v září přicestoval. V březnu 2015 manžel prodělal transplantaci ledviny. V Gruzii by neměl možnost takové lékařské péče jako v ČR. Uvedla též, že není možné, aby se manžel vrátil do Gruzie z důvodu nedobrého zdravotního stavu. Žalovaný na základě těchto tvrzených důvodů žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil. Uvedl, že v průběhu řízení bylo zjištěno, že před transplantací ledviny se o manžela žalobkyně staral jeho otec, který byl rovněž dárce. Intenzita poskytování zdravotní péče byla v době před transplantací vysoká. Po prodělané transplantaci se však postupně snižovala a na podzim roku 2015 byl žalobce dokonce schopen vycestovat do Gruzie za účelem uzavření sňatku s žalobkyní. Na podkladě těchto skutečností žalovaný konstatoval, že zdravotní stav manžela je takový, že již nevyžaduje tak nezbytnou péči jako před transplantací, kdy se navíc o něj staral jeho otec. Jako důvod zvláštního zřetele hodný proto zdravotní stav manžela neshledal a žalobkyni neudělil azyl z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Nebyla jí udělena ani jiná forma mezinárodní ochrany.
27. Ve druhé žádosti žalobkyně zopakovala jako důvod jejího podání zdravotní stav manžela, kdy ten dle ní vyžaduje její péči, neboť se od roku 2015 opět zhoršil. Dále uvedla, že se jim v roce 2017 narodila dcera, která rovněž vyžaduje její péči. Vycestování do Gruzie celé rodiny není dle žalobkyně možné z důvodu zdravotního stavu manžela a současně z důvodu rizika, že by tito přišli o udělenou mezinárodní ochranu. V případě, že by vycestovala pouze sama žalobkyně nebo pouze ona s dcerou, musela by pobývat u rodičů, kdy se obává chování nemocné sestry.
28. Pokud jde o tvrzený zdravotní stav manžela, pak tento byl podrobně řešen již v řízení o první žádosti žalobkyně, jak je uvedeno výše. Žalovaný se skutečnostmi týkajícími se zdravotního stavu manžela dostatečně zabíral v řízení o první žádosti žalobkyně. Tato skutečnost tedy nesplňuje prvou podmínku stanovenou v § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Manžel žalobkyně vyžadoval pravidelnou péči v době před transplantací, po jejím provedení byl jeho zdravotní stav již natolik zlepšen, že byl žalobce schopen vycestovat do Gruzie, a poté zpět do ČR. V současném řízení o druhé žádosti žalobkyně konkrétně uvádí, že se zdravotní stav manžela od roku 2015 opět zhoršuje. Žalovaný k tomu uvedl, že ke zdravotnímu stavu manžela se vyjádřil v řízení o první žádosti žalobkyně i Nejvyšší správní soud, na jehož závěry odkázal.
29. S žalobkyní lze souhlasit v tom, že zdravotní stav manžela je proměnlivou záležitostí a mohl samozřejmě od minulého správního řízení a soudního přezkumu projít změnami, a to i změnami k horšímu. Aniž by soud měl v úmyslu jakkoli zlehčovat vážnost zdravotního stavu manžela, konstatuje, že i kdyby byl zdravotní stav manžela horší, pak žalobkyně ani tak neprokázala, že by její přítomnost u něj byla nezbytně vyžadována. Žalovaný uvedl, že neshledal, že by zdravotní stav manžela vyžadoval natolik nezbytně její péči, jak uvádí. Svůj závěr opírá mimo jiné o tvrzení žalobkyně, která sdělila, že až bude dcera větší, chce si najít práci. Sama žalobkyně tím nepřímou připouští, že její přítomnost v domácnosti není z hlediska péče o manžela natolik nezbytná. Žalobkyně má dle

žalovaného možnost si legalizovat pobyt na území ČR standardním způsobem, není důvodu k tomu volit cestu žádosti o mezinárodní ochranu. Ambulantní zprávy doložené žalobkyní soud nezohlednil, neboť by to bylo již nadbytečné. Zdravotní stav manžela nesporně nelze označit za dobrý, nicméně nedokládá nezbytnou přítomnost žalobkyně. Žalovaný se s posouzením tvrzení ohledně zdravotního stavu manžela vypořádal adekvátně.

30. Pokud by mělo dojít vycestováním manžela ke snížení úrovně kvality dostupné zdravotní péče, není toto relevantní. Žalobkyně navíc připustila, že vycestováním manžela či dcery do vlasti by mohla být ohrožena jejich udělená mezinárodní ochrana. Přestože též zmínila, že vycestování manžela nepřichází v úvahu předně ze zdravotních důvodů, pak soud poznamenává, že pokud by jediným rizikem vycestování členů rodiny do vlasti mělo být, že by tímto mohli přijít o udělenou mezinárodní ochranu, pak z toho rozhodně bez dalšího nevyplývá riziko hrozby pronásledování či vážné újmy, pokud zde nejsou dány další okolnosti, žalobkyně tím neprokazuje, že by nemohla svůj rodinný život realizovat v Gruzii. Navíc též deklarovala, že v zemi původu neměla žádné problémy, tím méně lze tedy uvažovat o hrozbě pronásledování či hrozbě vážné újmy.
31. V usnesení č. j. 2 Azs 12/2018 - 41 ze dne 22. 8. 2019, kterým Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost žalobkyně pro nepřijatelnost, NSS konstatoval, že: *„Pokud žalovaný dospěl po důkladném vyhodnocení rozhodných skutkových okolností (vývoj zdravotního stavu manžela stěžovatelky, jejich rodinných poměrů aj.) k závěru, že tento typ mezinárodní ochrany neuděluje, nelze jeho rozhodnutí vyčítat žádnou svévoli. Situace stěžovatelky není natolik tíživá, aby nezbytně vyžadovala řešení formou humanitárního azylu. Jde o vcelku běžnou situaci soužití zdravé stěžovatelky s člověkem, u něhož je ze zdravotních důvodů (kvůli v minulosti prodělané léčbě vážné choroby) vhodné, avšak nikoli nezbytné, aby využíval dobrodiní kvalitního zdravotního systému v ČR. Je na stěžovatelce a jejím manželů, jak si své rodinné poměry uspořádají – zda stěžovatelka získá běžný cizinecko-právní pobytový titul v ČR a budou pokračovat v rodinném soužití na území ČR, anebo vycestují do Gruzie i s rizikem, že zdravotní komfort manžela tam bude nižší. Institut humanitárního azylu lze v případech obdobných stěžovatelčinu využít, avšak není to v žádném případě nezbytné; jiné než výjimečné užívání tohoto institutu v případech typově odpovídajících stěžovatelčinu by vyprázdnilo výjimečnou a mimořádnou povahu tohoto institutu.“*
32. Žalovaný se zabíral také tvrzením žalobkyně o tom, že se jim s manželem narodila dcera, které byla udělena mezinárodní ochrana. Tato skutečnost nebyla sice známa v řízení o první žádosti žalobkyně, avšak byla již vzata v potaz v době soudního přezkumu prvního rozhodnutí, kdy zdejší soud k tomu konstatoval, že ani tato skutečnost nic nemění na situaci žalobkyně s ohledem na její zázemí v zemi původu. V každém případě však tato nová skutečnost nenaplnuje druhou zákonnou podmínku, neboť tato skutečnost nijak nevypovídá o tom, že by žalobkyni mělo ve vlasti hrozit pronásledování či vážná újma. Ani ohledně posouzení této skutečnosti žalovaný nepochybil, pokud ji neshledal jako relevantní novou skutečnost. Nebylo zjištěno, že by mohlo žalobkyni nebo jejímu dítěti hrozit ve vlasti pronásledování dle § 12 zákona o azylu nebo nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Jak žalovaný též uvedl, dceři žalobkyně byla udělena mezinárodní ochrana dle § 13 zákona o azylu. Žalobkyni tak mezinárodní ochranu udělit podle § 13 zákona o azylu nelze.
33. Pokud má žalobkyně v úmyslu svůj pobyt zde legalizovat, je třeba postupovat nikoli cestou žádosti o mezinárodní ochranu, ale výhradně dle předpisů cizineckého práva,

zejména dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „Azylové řízení je prostředkem

poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.

34. Ohledně nové skutečnosti, že žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí ze strany její nemocné sestry, která by mohla ohrozit ji nebo dceru, pokud by vycestovala, žalovaný uvedl, že tuto skutečnost žalobkyně v původním řízení vůbec neuvedla a nebyla tak naplněna ani prvá podmínka citovaného ustanovení zákona o azylu. Žalovaný k tomu doplnil, že pokud by se žalobkyně vrátila do vlasti, nebyla by nucena žít v domě rodičů a mohla by si zvolit jako místo pobytu jiné bezpečné místo. S tímto posouzením žalovaného se lze rovněž plně ztotožnit. Žalobkyně uvedla, že její sestra je nemocná přibližně deset let, pokud by tedy tato skutečnost byla podle ní relevantní, měla povinnost ji zmínit již v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany.
35. Žalovaným nebyla ani žádná relevantní nová skutečnost zjištěna. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neurádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit. již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“ Všechny požadované náležitosti rozhodnutí žalovaného splňuje. Žalobkyně žádné relevantní nové skutečnosti neuvedla, takové skutečnosti nebyly ani v průběhu řízení zjištěny a v zemi původu nedošlo od původního rozhodnutí k zásadním změnám, a to mj. též proto, že mezi oběma žádostmi uběhla pouze krátká doba.
36. Žalovaný konstatoval, že v Gruzii nedošlo od doby, kdy byla meritorně posouzena první žádost o mezinárodní ochranu žalobkyně, ke změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu. K tomu lze doplnit, že o první žádosti žalobkyně bylo rozhodováno v roce 2016, přičemž kasační stížnost žalobkyně byla odmítnuta usnesením NSS ze dne 22. 8. 2019 č. j. 2 Azs 12/2018 – 41 (pravomocné v září 2019). O mezinárodní ochranu požádala podruhé v listopadu 2019, rozhodnuto o její žádosti bylo v březnu 2020. Mezi oběma žádostmi žalobkyně tedy uběhl velmi krátký časový úsek, kdy pouze o dva měsíce poté, co byla odmítnuta její kasační stížnost, znovu požádala o udělení mezinárodní ochrany, přičemž žalobkyně si musela být vědoma toho, že pokud neuvede žádné relevantní skutečnosti, bude její žádost nepřipustná. Žalovaný správně posoudil, že žádná z nových skutečností není důvodem pro opětovné meritorní posouzení žádosti.
37. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, která by odpovídala podmínkám § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalobkyní uvedené nové skutečnosti se

netýkají změny situace v zemi původu, důvodů odchodu z vlasti ani prezentovaných obav z návratu, žádná z tvrzených skutečností nenasvědčuje tomu, že by žalobkyně měla v Gruzii čelit pronásledování dle § 12 zákona o azylu nebo vážné újmě ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný proto postupoval správně, pokud žádost posoudil jako nepřipustnou a řízení zastavil. Jelikož druhou žádost žalovaný shledal nepřipustnou, meritorně se jí nezabýval. Porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod soud rovněž nenalezl, stejně tak ani tvrzená porušení Úmluvy o právech dítěte.

38. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 4. 1. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.